

TARRÉS

metge i sacerdot

04

BUTLLETÍ INFORMATIU AMB MOTIU DE LA BEATIFICACIÓ

25 juliol 2004

Comissió pro Beatificació del Dr. Tarrés · C. Joan Güell, 200 · 08028 Barcelona
<http://doctortarres.free.fr> · doctortarres@terra.es

Juntament amb el Dr. Pere Tarrés, el 5 de setembre seran beatificats els italians Alberto Marvelli i Pina Suriano. A continuació oferim un esbós biogràfic de Pina Suriano, facilitat per l'Acció Catòlica italiana i per la postuladora de la causa de beatificació del Dr. Tarrés.

ELS ALTRES DOS SERVENTS DE DÉU QUE SERAN BEATIFICATS A LORETO

Pina Suriano (1915-1950)

Josefina Suriano va néixer el 18 de febrer de 1915 a Partinico, centre agrícola de la província italiana de Palerm, arxidiòcesi de Monreale. Fou coneguda amb el diminutiu de "Pina". Era la primera filla dels joves esposos Giuseppe i Graziella Costantino, que vivien modestament del treball de la terra.

El 6 de maig de 1915, Pina fou batejada en la que llavors era l'única església parroquial de la Santíssima Mare de Déu de l'Anunciació (o l'Annunziata).

Pina tenia un caràcter dòcil i submís, i es mostrava particularment sensible a l'esperit religiós que vivia en la seva família. Als dos anys d'edat, quan va descobrir per primera vegada Jesús crucificat, es va veure que comprenia el significat d'aquell símbol. La seva serenitat d'esperit la va portar a sentir inclinació per les coses senzilles de la vida, que giraven entorn al sentit religiós que va tenir des de llavors i que al llarg de la seva vida ocuparia el primer lloc entre els seus interessos.

Mentre vivia a la gran casa dels seus avis, envoltada de l'afecte dels seus parents, Pina, que era la primera néta, en va rebre la primera educació moral i religiosa, la

qual, des dels quatre anys, va ser confiada a les germanes Collehine di San Antonio.

El 1921, quan tenia sis anys, va començar la instrucció primària a l'escola municipal de Partinico. Durant cinc anys va tenir com a mestra la senyoreta Margarita Drago, primera admiradora de les seves virtuts. Pina sentia un gran amor per l'escola i totes les matèries li interessaven i l'omplien d'alegria.

El 1922 va rebre els sagraments de la penitència, la primera comunió i la confirmació. Aquell mateix any va ingressar a l'Acció Catòlica, primer com a benjamina, després com a aspirant i finalment com jove d'AC.

Als dotze anys Pina va començar a participar amb profund esperit eclesial en la vida parroquial i diocesana, prenent part activa en totes les iniciatives de l'AC, sobretot les que comportaven afrontar els problemes locals. El centre de les seves activitats era la parròquia on, amb total disponibilitat, cooperava amb el rector, Don Antonio Cataldo, que fou alhora el seu director espiritual i confessor. A partir de 1937, quan es va erigir la nova parròquia de la Santíssima Mare de Déu del Rosari, a la qual va passar a pertànyer la casa de Pina, el nou rector Don Andrea Soresi es va convertir en el seu director espiritual i confessor, i després esdevindria també el seu primer biògraf.

El 1938 Pina va ser designada delegada de les seccions menors: els angelets, els més petits, els benjamins i els aspirants. De 1939 a 1948 va ser secretària d'AC, i de 1945 a 1948, tot i que formava part del grup de les dones, fou nomenada presidenta de les joves perquè aquestes li ho van demanar.

El 1948 va fundar l'Associació de les Filles de Maria, de la qual seria presidenta fins a la mort.

La participació de Pina en l'AC cal tenir-la ben en compte, ja que els interessos que va tenir en la seva vida i les seves aspiracions i actes religiosos van sorgir precisament de la seva compenetració amb el fet de ser membre de l'AC. Això explica com, amb el pas dels anys, es converteix en una experta de la vida i del missatge de Jesús, de la missió de l'Església i de la vocació dels homes a la santedat.

Pina va posar com a fonament del seu apostolat l'oració, el sacrifici, la missa, la comunió i la meditació quotidiana, l'estudi de la paraula de Déu i l'adhesió al magisteri de l'Església.

Cal considerar d'una manera especial la relació que va tenir amb la seva família ja que, si bé ella es va comportar sempre com a filla perfecta en els serveis que li confiaven i en la submissió als seus pares, es va haver d'enfrontar a l'actitud contrària de la seva mare respecte de les pràctiques religioses. En efecte, la senyora Graziella no volia que Pina s'estigués tant de temps a l'església, perquè veia que així s'esvaïen els propòsits matrimonials que somiava per a ella.

El vot de castedat que va fer Pina el 29 d'abril de 1932 a la capella de les Filles de la Misericòrdia i de la Creu, que era la seu social de la joventut femenina d'AC, demostra que el seu compromís religiós sorgia d'una opció de vida. Aquell dia va pronunciar i va escriure al seu diari aquestes paraules:

"En aquest dia solemne, Jesús meu, jo em vull unir més a Tu i prometo ser cada

vegada més pura i més casta per a ser una poncella digna del teu jardí."

Amb el permís del seu director espiritual, Pina renovava cada mes aquest vot i, fidel a ell, rebutjava les diverses proposicions de matrimoni que més d'un jove li dirigiria, captivat per la seva gràcia i la seva bellesa. Va intentar diverses vegades entrar en la vida religiosa, però es va trobar amb dificultats insuperables. I mentre resava amb l'esperança d'obtenir la benedicció dels seus pares per consagrar-se a la vida religiosa, continuava participant amb esperit eclesial en la vida de la parròquia i de la diòcesi, com a sòcia i responsable d'AC i com a presidenta de la Pia Unió de les Filles de Maria.

Veient que no podria ingressar en la vida religiosa, Pina va voler donar al Senyor l'última prova del seu immens amor, i el 30 de maig de 1948, juntament amb tres companyes més, es va oferir com a víctima per a la santedat dels sacerdots.

El setembre de 1948, abans que es manifestés la seva malaltia, Pina va tenir la gran alegria de participar en una peregrinació a Roma, amb motiu del XXX aniversari de la joventut femenina d'AC.

Fou veritablement significativa la coincidència entre l'acte de la seva ofrena com a víctima i l'inici d'una mena d'artritis reumàtica tan forta que li deixaria un defecte cardíac que després li ocasionaria la mort. Fins al darrer moment va seguir donant un exemple sublim de perfecció, feliç que la seva ofrena com a víctima per a la santedat dels sacerdots era acceptada.

Va morir sobtadament d'un infart el 19 de maig de 1950. La participació massiva tant a la capella ardent com al seu funeral palesava l'opinió generalitzada que havia mort una santa.

L'endemà, les seves restes mortals van rebre sepultura a la tomba familiar del cementiri municipal de Partinico. El 18 de maig de 1969 es va fer el trasllat del cos des del cementiri municipal a l'església parroquial del Sagrat Cor, a Partinico.